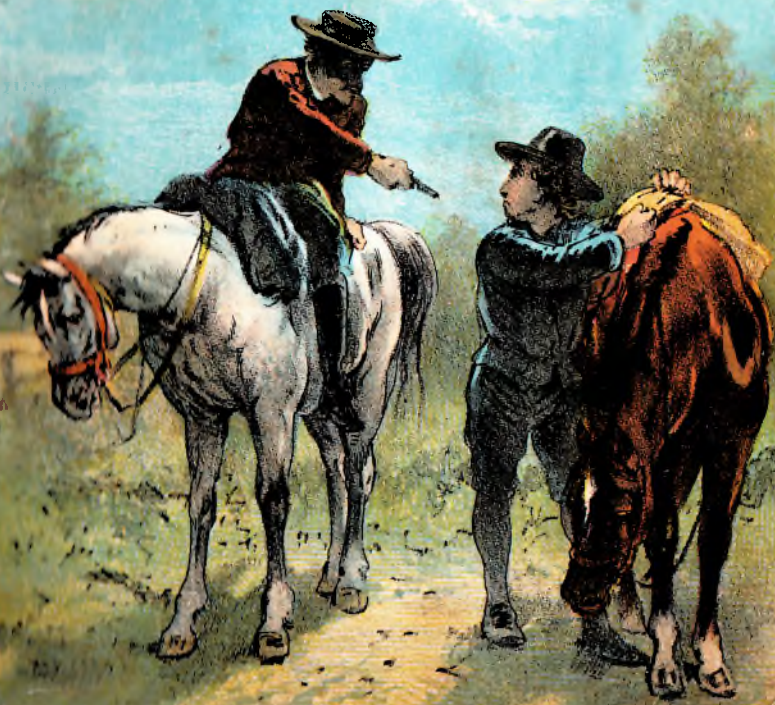

VERSCHALKT

door
W. NIETHA

UTRECHT, J. H. VAN PEURSEM.

VERSCHALKT

DOOR

W. ZIETHE.

~~~~~  
TWEEDE DRUK.  
~~~~~

UTRECHT,
J. H. VAN PEURSEM.

VERSCHALKT.

In Engeland en in Amerika worden zeer vele christenen aangetroffen, die men *Kwakers* noemt. Zij hebben geen predikanten en geene eigenlijke kerken. In de zalen, waar zij des zondags bijeenkomen, vindt men geen predikstoel en geen orgel. Daar staan slechts banken, waarop de gemeenteleden stil en rustig bij elkander zitten, totdat de een of de ander zich gedrongen gevoelt om op te staan en eene korte of lange rede tot de vergadering te houden. Dat mogen zelfs de vrouwen doen. De Kwakers verwerpen den Heiligen Doop, dien zij nutteloos achten, omdat men met den Heiligen Geest moet worden gedoopt. Zij sluiten hun huwelijk zeer eenvoudig onder toestemming der wederzijdsche ouders en ten aanhoore der gemeente. Zij weigeren elken eed, door zich te beroepen op het woord van Christus: „Zweert ganschelijk niet!” Zij nemen niet gaarne een staatsambt op zich en verwerpen den oorlog en den krijgsdienst. Hunne kleederen zijn van eenvoudige donkere stof, zonder eenige versiering. Een hoed met breeden rand is een bijzonder kenteeken der mannen. Dezen hoed zetten zij voor niemand af, zelfs niet voor den koning, omdat zij het ongepast achten, zulk een teeken van eerbied aan een mensch te bewijzen. Slechts

wanneer zij in hunne vergaderingen spreken willen, ontblooten zij hun hoofd. Zij spreken ieder mensch, ook den koning, met *ij* aan, omdat zij het voor eene onwaarheid beschouwen, den enkelen mensch in het meervoud aan te spreken. Maar met dit al zijn zij vrome en brave menschen. Zij leiden een stil en eenvoudig leven. Alle vermakelijkheden als: dansen, jagen, muziek en spel houden zij voor ongeoorloofd. Misdaden en zedeloosheden komen bij hen bijna niet voor. In den handel betrachten zij de grootste eerlijkheid, zoodat men zich op hun woord volkomen verlaten kan. Op voortreffelijke wijze zorgen zij voor de verpleging der armen in hunne gemeente. In het algemeen onderscheiden zij zich door hun stillen, vromen wandel en door hunne hartelijke en werkzame broederliefde, en het is niet zonder beteekenis, dat zij elkander „vrienden” noemen.

Toby Simpton, een gegoed grondeigenaar in Engeland behoorde tot de gemeente der Kwakers. Hij had zijn landgoed, dat op eenige afstand van de stad Londen lag, verpacht en leefde van de renten zijns vermogens. Zijne vrouw was sedert eenigen tijd gestorven, en nu was hij alleen met zijn zeventienjarige dochter *Maria*. Hij bewoonde met haar een mooi huis in Londen. Dat huis was zijn eigendom. *Maria* was de gelukkigge bruid van den jongen schilder *Eduard Weresford*. Deze schilder had een rijken vader, die zich met een zeer aanzienlijk vermogen uit zijne koopmanszaken teruggetrokken had en geheel alleen in eene voorstad van Londen woonde. De oude was zoo ruw en menschenschuw, dat hij niet eens zijn zoon bij zich ontving. Hij liet zijnen zoon volkomene vrijheid, zonder zich in het minst om zijne handelingen te bekommeren, maar evenzeer zonder hem op eenigerlei wijze te onder-

steunen. Hij had wel zijne toestemming tot het huwelijk gegeven; maar overigens verlangde hij, dat men hem met zijne mammon alleen liet en geen aanspraak op 't een of 't ander bij hem liet gelden. De jonge schilder was dus volstrekt niet rijk, al had hij ook een rijken vader. Maar hij verdiende genoeg met zijne kunst, om eene huishouding op te richten en een gezin behoorlijk te kunnen onderhouden. Bovendien had hij te eeniger tijd het geheele vermogen zijns vaders als zijn erfdeel te verwachten. Om deze redenen, en omdat hij den jonkman hartelijk liefhad en hooge achting toedroeg, had Toby Simpton zijne toestemming tot het huwelijk met zijne dochter gegeven. Hoe meer hij zijn toekomstigen schoonzoon leerde kennen, des te meer hield hij van hem. Hij verheugde zich over het geluk en de liefde van beide jonge lieden en zag met stille blijdschap en hoop hunne vereeniging en hun verder lot tegemoet.

Het huwelijk zou gesloten worden op den 4 October 1773. Toby Simpton wilde vooraf, op den 1 October, de vervallen pacht van zijn landgoed gaan ontvangen, ten-einde met een deel daarvan de kosten van het feest te bestrijden. Toen de eerste October aangebroken was, zette hij zich op zijn paard en reed naar het landgoed, ontving daar de pachtsom van 200 pond sterling (2400 gulden) en keerde tegen den avond naar de hoofdstad terug. Het was al wat laat geworden, maar de volle maan wierp haar helder schijnsel op den weg en de omgeving. Toby liet zijn paard langzaam voortgaan, en was in stil gepeins verzonken over den aanstaanden feestdag en het geluk zijner kinderen. Zoo was hij niet ver van de laatste huizen der voorstad gekomen, toen hij op eenigen afstand een ruiter bemerkte, die op den grooten weg stil hield en, naar 't scheen, hem opwachtte. Dat bevreesdde hem.

Hij hield zijn paard in en overlegde een oogenblik, of hij terugkeeren, dan of hij zijn weg vervolgen zoude. Intusschen was de ruiter zoo nabij gekomen, dat Simpton begreep, hem niet meer te kunnen ontvluchten, al wilde hij ook. Zijn paard was reeds moede en zou op de vlucht ras ingehaald zijn. Daarenboven had de Kwaker het vaste vertrouwen, dat God hem konde en zoude beschermen en dat zonder Diens wil geen haar zijns hoofds gekrenkt zou worden. Daarom liet hij zijn paard bedaard voortgaan en zag hij, wel niet zonder vrees, maar toch ook met moed, de ontmoeting van den vreemdeling tegen. Toen hij dezen eindelijk bereikte, bemerkte hij, dat de onbekende een masker droeg. Reeds deze omstandigheid verried een boosaardig doel, omdat, zoo de ruiter op goede wegen ging, er geen reden was, dat hij zijn gelaat verborg. Wat Toby vreesde, geschiedde. De vreemdeling haalde een pistool voor den dag, richte het op de borst van den Kwaker en riep met barsche stem: „Geef mij je geld!”

Toby Simpton was wel een moedig en ook een sterk man, maar hij was geheel ongewapend en dus weërloos. Bovendien was het in strijd met zijne geloofsovertuiging, menschenbloed te vergieten. Daarom dacht hij er niet aan den minsten tegenstand te bieden, maar haalde hij met groote koelbloedigheid een beurs met 10 guinees (120 gulden) uit den zak en overhandigde die den ruiter. Deze nam ze, telde de goudstukken en liet toen den Kwaker ongehinderd verder gaan. Onze oude vriend dacht, dat hij met deze som zijne vrijheid en zijn leven gekocht had, en zette zijn paard in den draf, om zoo snel mogelijk den gevaarlijken man te ontvluchten. Maar hij had zich in zijne verwachting bedrogen. De roover die tegen verwachting zulk eene groote som snel en gemakkelijk bekomen had, hoopte van den goedaardigen en weërloozen

man nog meer te bekomen, spoorde daarom zijn paard insgelijks aan, en joeg den vluchteling achterna, dien hij weinig minuten later dan ook weer inhaalde. Hij hield hem andermaal het pistool dreigend tegen en riep met barsche stem: „Je horloge!”

Toby Simpton was verrast, maar niet verschrikt. Hij nam heel kalm zijn horloge uit den zak, zag hoe laat het was en overhandigde het daarop den roover met de woorden: „Hier is het. Maar laat mij nu mijne reis ongehinderd voortzetten; want mijne dochter zal over mijne late terugkomst reeds bezorgd zijn.”

„Wacht nog een oogenblik,” antwoordde de roover, „en zweer mij, dat je verder geen geld meer bij je hebt!”

„Ik zweer nooit,” antwoordde de Kwaker kalm, maar beslist.

„Welaan,” zei de vreemdeling, „verzeker mij dan ten minste, dat je geen ander geld bij je hebt. Dan zal ik je op je woord vertrouwen en je niet langer lastig vallen.”

Onze eerlijke Toby bezon zich even, en schudde het hoofd, en zeide toen: „Wie je ook zijn moogt, je hebt begrepen, dat ik een Kwaker ben en geen onwaarheid kan zeggen, al zou het ook mijn leven kosten. Ik verklaar je dus, dat ik nog geld bij mij heb. Hier onder het dek van mijn paard liggen nog tweehonderd pond sterling.”

„Tweehonderd pond!” riep de roover, wiens oogen begeerig en blijde door zijn masker heenblonken, „geef ze mij dadelijk!”

„Als je nog eenig menschelijk gevoel hebt,” hernam de arme Kwaker, „zul je mij ten minste dit geld laten behouden. Binnen drie dagen treedt mijne dochter in het huwelijk, en daarvoor is deze som mij onmisbaar noodig. Het arme meisje heeft haren bruidgom zoo lief, en het zou wreed zijn, hunne echtverbintenis te willen vertragen.

Misschien heb je ook kinderen, die je liefhebt. Je zult mij dan te beter verstaan en mij het geld laten behouden."

"Wat gaat mij je dochter en haar bruidegom aan?" riep de roover smalend. „Zie jij maar, hoe je 't met de bruiloft redt. Verspil zooveel woorden niet en geef mij het geld, ik kan het nog veel beter gebruiken."

„Bedenk," sprak nu Toby Simpton ernstig en met verheffing van stem, „bedenk, dat de almachtige God gezegd heeft: Gij zult niet stelen! Al ziet ons thans ook geen menscheijk oog, *Hij* weet wat je doet, en zal je daarvoor eenmaal oordeelen en straffen."

„Dom veel!" riep de roover. „Ik ben hier niet gekomen, om een preek van je te hooren. Hij zette den Kwaker het pistool op de borst en vervolgde toen op dreigenden toon: „Zoek nu geen verdere uitvluchten en geef mij het geld!"

Al zuchtende lichte onze oude vriend het paardedek op, nam er een vrij zwaren geldzak onder uit en reikte dien langzaam den man met het masker over. Toen wilde hij zijn paard weër aandrijven en zijn reis voortzetten; maar de vreemdeling greep den teugel zijns paards en zeide: „Halt, mijn vriend! Bij je aankomst in Londen zul je mij bij de Overheid aanklagen en ik kan je dat niet kwalijk nemen. Maar je zult het mij dan ook niet kwalijk nemen, dat ik althans voor dezen nacht je een goed eind vooruit wensch te zijn. Mijne merrie is vrij zwak en daarbij erg vermoeid. Jou paard schijnt mij daarentegen toe veel sterker en beter te zijn, omdat het zulk een vollen geldzak zonder eenige moeite gedragen heeft. Stijg dus af en geef mij je paard! Als je wilt, kun je 't mijne daarvoor in de plaats nemen."

Zelfs een nog geduldiger man zou het, mettertijd wel verdrotten hebben, wanneer hij den eenen eisch na den

anderen had moeten hooren en volbrengen; maar Toby Simpton liet zich door dit alles niet storen in zijne zachtmoedigheid en kalmte. Kortaf sprak hij: „Zooals je goed acht.” Hij steeg van zijn paard en nam zeer bedaard het slechte paard, dat hem voor 't zijne aangeboden werd. „Had ik dat vermoed,” dacht hij bij zichzelf, „zoo zoude ik aanstonds bij de eerste ontmoeting de vlucht genomen hebben en hij zoude met deze ellendige merrie mij zeker niet hebben ingehaalt.” Maar wat hielp dat alles? De zaak was nu eenmaal geschied en niet meer te veranderen. De roover dankte den armen man spotachtig voor zijne bereidwilligheid, gelijk hij zeide, gaf het paard de sporen en reed snel weg.

Toby Simpton zette zijne reis nu zonder verdere stoornis voort. Hij had nog tijd genoeg, om over zijn ongeluk en over de droefheid zijner kinderen na te denken, die den dag hunner echtverbintenis en van hun geluk uitstellen moesten. De som gelds, die hem ontnomen was, was voor hem verloren en niet terug te bekomen. Het was hem niet mogelijk geweest den onbeschaamden roover te herkennen, of slechts een enkelen zijner gelaatstrekken te ontdekken. Hoe zou men hem opsporen en ter verantwoording roepen? Daar viel den Kwaker plotseling een middel in, en het scheen hem toe, alsof hem een helder licht was opgegaan. „Ja,” riep hij uit, „op deze wijze kan het gelukken. Indien deze man in Londen of in de nabijheid woont, zal ik hem wel uitvinden. Het is voorzeker de rechtvaardige en barmhartige God, die hem die dwaze gedachte heeft ingegeven!” Deze verwachting gaf hem althans eenigen troost. Hij besloot van het geheele voorval niets aan zijne dochter te zeggen, en er ook niets van te laten bemerken, teneinde haar niet te verontrusten en te bedroeven. Zoo kwam hij eindelijk in zijne woning

terug, zette het vreemde paard op stal en ging de kamer binnen, waar zijne dochter hem reeds verwachtte. Hij at bedaard zijn avondeten en praatte heel gemoedelijk met zijne Maria, die volstrekt niets vermoedde, kuste ze daarna, ging naar bed en sliep vol hoop op eene goede uitkomst rustig in.

Den volgenden morgen stond onze Kwaker zeer vroeg op. Hij ging naar den stal, maakte het vreemde paard van de kribbe los, legde het den teugel op den hals en liet het zoo den stal en het huis uit. Het paard was nu geheel vrij om te gaan, waarheen het wilde. Simpton liep echter het dier na, in de vaste meening, dat het den weg naar den hem bekenden stal en de woning van zijn vroegeren meester zou inslaan en vinden. Zoo gingen dus beiden samen. Het paard had geen haast, maar ging langzaam straat voor straat, en onze eerlijke Kwaker ging even langzaam en geduldig het paard na. Het was een zonderlinge weg, dien het paard insloeg. Nu liep het rechts, dan weder links. Het keek, alsof het geen bepaald doel had en geene vaste richting volgde. Langzamerhand bekwam onze eerlijken Kwaker de vrees, dat hij verkeerd te werk gegaan was. „'t Is toch eigenlijk dwaas,” zei hij bij zichzelf, „dat ik op dat ellendige paard mijne hoop gebouwd heb. De roover schijnt niet in Londen te wonen, want het dier weet hier heg noch steg. Ik had wijzer gedaan, wanneer ik bijtijds de noodige aangifte bij de politie gedaan had, in plaats van achter het paard te loopen en zoo alle mogelijke straten en steegen van Londen te doorkruisen.”

Plotseling werd Toby Simpton midden in zijne gedachten gestoord door het geschreeuw van eenige kinderen, die bijna onder de hoeven van het paard geraakt waren. Het dier, dat dusver zoo langzaam geloopt had, had zich

namelijk op eens in een vroolijken draf gezet. „Hou tegen, hou tegen!” riepen de kinderen en de menschen op de straat. „Hou het paard niet tegen!” riep de Kwaker, „hou het paard om Godswil niet tegen!” Hij zelf draafde het snel na, maar kon, omdat het telkens sneller liep, het niet meer bijhouden. Terwijl hij nu het dier angstig met zijne oogen volgde, zag hij het plotseling een opene poort binnen loopen. „Dus hier!” dacht de Kwaker terwijl hij zijne oogen ten hemel sloeg, om zijnen God te danken, die hem op den rechten weg gebracht had. Toen hij aan het huis kwam, zag hij nog, dat een knecht op het erf het paard streelde, en daarna in den stal zette. Toby Simpton, vroeg nu aan een man, die juist voorbij ging, aan wien dat deftige huis toebehoorde.

„Gij moet zeker nog nooit in deze streek geweest zijn,” zei de man; „ieder kind weet, dat de rijke koopman Weresford hier woont.”

De Kwaker werd bij dit antwoord doodsbleek van schrik. „Zou Weresford de roover zijn?” dacht hij bij zichzelf, „Eduard's vader, die rijke aanzienlijke koopman? Dat is zeker niet mogelijk.” Hij dacht reeds terug te keeren en zijn onderzoek op te geven. Maar hij dacht, dat het in dien tijd dikwijls was voorgekomen, dat rijke en aanzienlijke lieden met struikroovers in geheime verbintenis stonden en aan hunne rooverijen deelnamen. Daarbij kwam, dat niemand kon zeggen, op welke wijze de rijke Weresford zoo spoedig zulk een groot vermogen verworven had. Zijn ruw karakter en het afgetrokken menschen-schuwe leven, dat hij leidde, konden wel verdenking opwekken. En, wat de hoofdzaak was, het paard moest hier t'huis behooren en bekend zijn. Om al deze redenen besloot de Kwaker zijn onderzoek niet op te geven, maar

ten minste eene poging te doen om eenig licht in dezen zaak te krijgen.

Toby Simpton ging het huis in en begeerde koopman Weresford te spreken. Deze lag nog te bed, ofschoon het vrij ver in den voormiddag was. De kwaker liet zich door dit bericht, dat een knecht hem gaf, niet afwijzen, maar zeide, dat hij den koopman volstrekt spreken moest, en zoo drong hij half met geweld de slaapkamer in. Weresford, die pas wakker geworden was, wreef zich de oogen en vroeg misnoegd en met barsche stem: „Wie zijt gij, mijnheer, en wat wilt gij hier?” Die stem was den Kwaker zeer bekend; hij herinnerde zich die gisteren nog gehoord te hebben. Iedere twijfel, dien hij tot dusver nog voedde, werd door dit spreken opgeheven. Heel bedaard nam hij een stoel en terwijl hij den hoed op het hoofd hield, zette hij zich naast het bed neder.

Dat kwam den koopman toch haast al te brutaal voor. Nogmaals vroeg hij, maar nu op misschien nog barscher toon dan zoeven: „Wie zijt gij dan, en wat wilt ge van mij?” En hij voegde er bij: „Hoe komt gij er toe, in mijne kamer den hoed op het hoofd te houden?”

„Ik ben Kwaker,” antwoordde zijn gast heel kalm, „en je weet, dat dit bij ons gebruikelijk is.”

Bij het woord „Kwaker” werd de koopman verlegen; hij ging rechtop in zijn bed zitten en zag den vreemdeling nauwkeuriger aan. Hij herkende hem. Hij werd bleek en vroeg stamelend, waaraan hij de eer van het bezoek te danken had.

De eerlijke Toby antwoordde hoogst bedaard: „Ik wilde je slechts mijn horloge terug vragen, dat ik je gisteren avond geleend heb.”

„Welk horloge?” vroeg Weresford met zichtbare ontroering.

„Nu, je weet het wel,” sprak de Kwaker. „Ik stel

hoogen prijs op dat horloge; want het is nog een gedachtenis van mijne overledene vrouw, en reeds om deze reden kan ik het niet missen. Mijn zwager, de rechter, zou het mij nooit vergeven, indien ik mij van een voorwerp ontheed, dat mij aan zijne zuster herinnert."

Ook het woord „rechter" scheen op Weresford eenigen indruk te maken. Hij werd al verlegener en onrustiger en zocht vergeefs naar een antwoord. Toby Simpton wachtte niet op antwoord, maar vervolgde met dezelfde kalmte: „Ook zou 't mij aangenaam zijn, dat je mij de tien guinees kon teruggeven, die ik je insgelijks geleend heb. Heb je ze dringend noodig, dan wil ik je ze nog wel eenigen tijd laten houden, mits je me daarvoor eene behoorlijke schuldbekenenis teekent."

De kalmte van den Kwaker bracht den ouden koopman geheel van streek. Hij waagde het niet, het bezit der geroofde voorwerpen te loochenen. Maar het viel hem ook zwaar openlijk en ronduit bekenenis te doen. Daarom talmde hij nog altijd met een antwoord. Toby liet zich daardoor niet van zijn stuk brengen, maar zeide weder zeer bedaard: „Ook moet ik je van de aanstaande echtverbintenis mijner dochter kennis geven. De bruiloft was op overmorgen, den 4 October, vastgesteld. Voor de onkosten van het feest en als huwelijksgift van mijn kind had ik eene som van tweehonderd pond sterling bestemd. Deze zijn mij gisteren avond op den grooten weg afgenomen. Daarom verzoek ik je, je zoon eene gift van die grootte te geven, die ik anders niet van jou zou gevorderd hebben."

„Aan mijn zoon?" riep de koopman verschrikt.

„Ja, aan je zoon," voer de Kwaker voort; „weet je dan niet, dat hij de bruidegom mijner dochter Maria is?"

„Eduard?" riep de oude, terwijl hij uit het bed sprong

„Eduard Weresford,” hernam Toby Simpton doodbe-
daard, terwijl hij een snuijfe nam; „je moet onder deze
omstandigheden iets voor je zoon doen. Ik zou niet gaarne
zien, dat hij het gebeurde van gisteren avond vernam.
Wanneer je echter het geld, dat ik hem beloofd heb,
niet geeft, moet ik hem eerlijk zeggen, hoe mij de twee-
honderd pond sterling afhandig zijn gemaakt.”

Weresford ging naar een secretaire, nam er een drie-
voudig gesloten kistje uit, opende het en reikte den
Kwaker met bevende hand en in grooten haast zijne
beurs, zijn horloge en zijnen geldzak. „In orde”, zeide
Toby Simpton, „ik had mij dus niet vergist, toen ik op
jou en je goeden wil in deze zaak rekende.

„Wenscht ge verder nog iets van mij?” vroeg de oude
koopman.

„Ja” antwoordde de eerlijke Toby, „ik wou je verzoeken,
dat je je zoon Eduard onterft.”

„Ontertft? En waarom?” vroeg Weresford.

„Zie,” zeide de Kwaker, „ik zoude met mijne dochter
niet gaarne in verdenking komen, dat ik bij het huwelijk
op eenigerlei wijze op je vermogen gehoopt en gerekend
had. Wat ik bezit, is alles eerlijk gewonnen, en God
moge mij en mijne kinderen in genade ervoor bewaren,
dat ook een enkele penning, door onrecht of diefstal
verkregen, in huis kome.” Met deze woorden verliet hij
de kamer. Op het erf gekomen riep hij den koopman,
die aan 't venster stond en hem nakeek, nog toe: „Ik
heb je je merrie terug gebracht; laat mij nu ook mijn
paard weder geven.”

„Op een wenk van den heer des huizes haalde de knecht
gauw het paard en bracht het aan onze Kwaker. Toby
Simpton zette er zich blijde en welgemoed op en draafde
met zijn zoo gauw teruggekregen eigendom huiswaarts.

Hier aangekomen, vond hij zijn toekomstigen schoonzoon en zeide tot hem: „Eduard, ik heb zooeven je vader bezocht, en ik denk, dat we 't met elkander eens zijn geworden.”

Twee uren later verscheen plotseling en onverwacht de oude Weresford in de woning van den wakkeren Kwaker, dien hij verzocht alleen te mogen spreken. Toen beide mannen nu zonder verdere getuigen bij elkander zaten, zeide Weresford tot Simpton: „Ik dank u van ganscher harte, voor hetgeen gij aan mij gedaan hebt. Gij hadt mij kunnen onteeren. Gij hadt ook mijnen zoon kunnen onteeren, en hem ongelukkig kunnen maken, door hem uwen dochter te weigeren. Gij hebt als een man van verstand en hart gehandeld. Ik wil niet voor de tweede maal mij voor u schamen. Neem deze papieren en vaarwel, gij ziet mij nimmer weêr!”

Toen Weresford het huis verlaten had, opende de Kwaker de hem overgegevene papieren. Het waren wissels en aanwijzingen tot een zeer hoog bedrag op de voornaamste bankiershuizen van Londen. Daar naast lag eene lijst, waarop eene menigte namen stonden geschreven. Bij deze namen stonden groote of kleine sommen gelds aangeeteekend. En aan het einde der geheele lijst, stonden de volgende regels: „Deze namen duiden al de personen aan, die ik ooit bestolen heb. De sommen, die ik hun ontnomen heb, staan er naast vermeld. Wees zoo goed het geld bij bankiers te lichten, bij wien het geplaatst is, en aan al die personen in alle stilte het door mij geleden verlies te vergoeden. Wat nog overblijft, is mijn eerlijk en rechtmatig verworven vermogen en behoort mijnen zoon. Ik zal het nooit weêr vergeten, dat er geschreven staat: „Gij zult niet stelen!” En mijn nog overig leven moet ingericht worden naar het voorschrift des Apostels: „Wie

gestolen heeft, stele niet meer, maar arbeide met de handen wat goed is, opdat hij hebbe mede te deelen den nooddruftigen. Bid voor mij. John Weresford."

Den volgenden dag had de oude Weresford Londen in alle stilte verlaten. Hij ging naar Frankrijk en heeft, gelijk de Kwaker later vernam, tot aan zijnen dood in alle eerlijkheid gewandeld en gehandeld. Toby Simpton en zijne kinderen, die nu toch op den 4 October 1773 hunne bruiloft vierden, hebben trouw en vurig voor den ouden man gebeden, en wij hopen, dat de barmhartige God hunne gebeden uit genade verhoord heeft.
